
Kolumbijská Bohyně v Praze
Marek Czerný

Kolumbijská bohyně v Praze

Marek Czerný

„Láska způsobuje bolest, ale také bolest léčí. Láska prostě bolest je.“

Robert Fulghum

PROLOG

„Ahoj Eliško, můžu s tebou něco probrat?“

„Ahoj, jako hned teď?“

„Jo, ehm… trochu to spěchá.“

„O co jde? Stalo se něco?“

„Ne, no vlastně jo… ale dobrého. Pamatuješ si na tu Kolumbijku?“

„Tu slečnu, jak sis s ní psal po internetu?“

„Jo, ehm… dneska by měla přiletět do Prahy.“

„COŽE? Takže jste to nakonec dali nějak dohromady? To je jako super, gratuluji… a na co by ses teda chtěl zeptat?“

„Zrovna přemýšlím, co si mám obléknout…“

„No, něco elegantního, aby ti to slušelo, že jo.“

„No shit, Sherlock. Zase až takový tragéd nejsem, ale uvažoval jsem o obleku.“

„Obleku? Jako někam na ples? Hele, to nevím. Košili určitě, ale proč proboha celý oblek? Košile je elegantní, slušivá a dostatečně ležérní. Aby si nemyslela, že ji hned po výstupu z letadla požádáš o ruku.“

„To přeháníš, chci prostě dát najevo, jak si vážím jí i našeho setkání. Vždyť my si píšeme a vídáme se přes webkameru zhruba rok, to chce trochu jinou péči, než jít na první rande s někým z práce nebo z Tinderu.“

„To je hezké, ale s módou se to má jako s vařením. Musíš o tom přemýšlet, jak to jde k sobě dohromady a jaký to nakonec zanechá

celkový dojem. Víš, jak je dlouhý let z Kolumbie? Určitě dorazí unavená, rozcuchaná a trochu neupravená. Pravděpodobně bude oblečená hezky, ale zároveň pohodlně. Jak myslíš, že na ni bude působit, když tam přijdeš vyšnořený jako na promoci?“

„Já nevím, ale nemělo by to působit hlavně uctivě a snad i sexy?“

„Já právě vidím, že vůbec nevíš. Mně stačí, když jedu někam hodinku autobusem, a už se cítím celá ulepená a nepříjemná. Když tam na mě bude čekat kravaťák v obleku, tak se nebudu cítit příjemně…“

„O kravatě nikdo nemluvil…“

„Aspoň, že tak. Ale stejně. Na tvém místě bych si oblékla čisté kalhoty a černou elegantní košili. To ti bude slušet a zanecháš v ní dobrý dojem. Vem v potaz i to, že ženy ve vztahu očekávají, že se věci budou stupňovat a bude to někam směřovat. Když si vezmeš první den oblek – skoro jako by sis ji chtěl vzít – a pak přejdeš k té košili nebo bude horko a vezmeš si kraťasy, tak ji třeba i trochu zklameš.“

„Já to vnímám jako první skutečné rande… slavnostní chvíli a chci, aby se cítila jak moje bohyně. Dobře, vezmu si normální kalhoty a samozřejmě bez kravaty, ale sako a košili…“

„Proč mi tedy voláš, když si to uděláš podle sebe?“

„Já doufal, že mi potvrdíš můj názor… a taky jsem se chtěl pochlubit.“

„Ježišmarja. Jako mám za tebe radost, užij si to, buď k ní galantní a nevoď ji v Praze jen tam, kam chceš ty… Ale nepřeháněj to tak prosím, buď uvolněný a hlavně nenucený.“

„To se ti snadno řekne…“

1.

Luciana leží na posteli vedle mě, tvář zabořenou do polštáře. Na sobě má krátkou růžovou noční košilku. Spokojeně si pochrupuje. Pořád nemůžu věřit, že vedle mě leží… Moje kolumbijská bohyně… Ta žena, se kterou jsem si rok dopisoval a potkával se na webkameře. Neodolám a lehce ji políbím do vlasů a pohladím po rameni. Je vidět, jak jí ta cesta dala zabrat. Včera jsem ji jen vyzvednul a pak už jsme jeli rovnou taxíkem na hotel. Potřebovala si totiž jít hned lehnout, jak byla vysílená.

Tenhle týden v Praze jsme společně plánovali několik posledních měsíců: sladili jsme naše dovolené, já jsem zarezervoval hotel a spolu jsme naplánovali program. Luciana si našla na Instagramu několik bodů, které si turista nesmí v Praze nechat ujít. Trdelník ani páternoster jsem jí nedokázal vymluvit, takže jsem se už předem obrnil trpělivostí. Upřímně, bylo málo věcí, co bych jí dokázal odříct. Asi snad jen jízdu na segwayi…

Včera ve mně ale byla malá dušička, když jsem na ni čekal. Jako když se na něco těšíte, ale zároveň si nejste jisti, jestli jste toho hodni. Jestli dokážete obstát. Měl jsem z toho sevřený žaludek jako před nějakou zkouškou na vysoké. Nejsem úplně zábavný patron a je rozdíl vést konverzaci půl hodinky na kameru a něco jiného je být týden spolu, mít si co říct. Vyhnout se trapnému tichu…

Když jsem jí poprvé sdělil ten nápad, že by za mnou do Prahy přiletěla a my strávili týden spolu, tak jsem jí taky jasně řekl:

„Nepřiletíš sem jako můj eskort. Nic mi nebudeš dlužit a nebudu tě k ničemu nutit. Budeš můj host a já chci, aby sis užila čas v Praze a cítila se jako královna. Jako skutečná bohyně." Domluvili jsme se, že budeme v manželské posteli, ale počkáme, jak se to mezi námi vyvine. Co když ji ale budu nudit? Z různých seznamek jsem už věděl, že psaní si a telefonování je jedna věc, ale teprve při osobním kontaktu člověk ucítí, jestli ho ten druhý skutečně přitahuje. Včera jsem si ale myslel, že se mi srdce rozskočí. Najednou tam byla. Nádherná malá baculatá slečna z Kolumbie. V krásných šatech a elegantním klobouku. S těmi nádhernými voňavými vlasy, sladkým úsměvem a velkýma očima, které mi už tolik nocí nedávaly spát.

„Vítej v Praze, má bohyně. Co by sis přála vidět jako první?"

Pak už jsme ale jen jeli taxíkem na hotel. Cestou jsme se drželi za ruku. Mlčky jsme se jen vzájemně tiskli a hladili se po hřbetu ruky. Na Lucianě bylo vidět, že jen stěží překonává únavu a klíží se jí oči, zatímco já se upřímně styděl před taxikářem rozvíjet konverzaci s nejdůležitější ženou svého života. Než jsme se na hotelu pořádně zabydleli, Luciana už podřimovala na posteli. Ještě jsem jí pomohl se převléct a zalézt si pod přikrývku a pak už hluboce usnula.

„Dobré ráno, zlato. Kolik je hodin?" Luciana mě probere z myšlenek. Zívne a nonšalantně se protáhne na posteli jako kočka po prospané noci.

„Šest hodin ráno…"

„Ještě tak brzo? A ty taky nespíš?"

„Jak bych si mohl jen tak chrnět, když ležím vedle své bohyně?"

Luciana se lehce zahihňá: „Pořád se mi to moc líbí, když mi tak říkáš… Víš, dlouho jsem si představovala, jak do Prahy přiletím. Od té doby, co jsem začala číst tu knihu, jsem si dohledávala další informace, fotky, videa… Počkej, já jsem si ji dokonce vzala s sebou."

Vyskočí z postele a zaboří se do jednoho z kufrů. Vyhodí několik svršků a pak se ke mně vrátí a s širokým úsměvem mi podá svou knihu:

La insoportable levedad del ser – Nesnesitelná lehkost bytí

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že se cítím jako Tereza? Často jsem to chtěla prostě udělat jako ona. Nechat všechno za sebou. Sbalit si věci a vypravit se do Evropy."

Všimne si mého výrazu a lehce se zasměje.

„Neboj, já vím, jak jsme se dohodli. Jen si spolu užijeme týden v Praze. Ostatně jinak bych u bráchy nenechala Elkina… Ale stejně jsem na to často myslela. Všechnu tu frustraci a nepříjemné vzpomínky nechat tam za sebou. Přiletět do Evropy a čekat na tebe u dveří jako Tereza na Tomáše. Měla jsem i plán, že bych nejdříve pokračovala s webkamerou a pak se třeba doučila jazyk a zkusila to jako servírka nebo tak."

„To by ses u mých dveří asi i dost načekala, já pracuji každý den poměrně dlouho."

„Já vím, drahý. Nechci tě tu teď hned náš první den zahltit, ale je prostě neskutečné tu být. Poprvé mimo Kolumbii. Pryč z Jižní Ameriky. Cítím se jako nový člověk. Chápeš, jak to myslím? Jako by nic, co se stalo tam, nehrálo roli. Je jenom teď. Ty a já. My."

„Řekla jsi nakonec rodičům, že odletíš do Evropy?"

Její tvář zvážní a lehce se zachmuří.

„Ano, nechtěla jsem, aby se báli, kdyby náhodou… i když táta se mnou nemluví od té doby, co jsem začala pracovat ve studiu, a s mámou si jen zavoláme, když máme narozeniny a tak. Však víš, že o Vánocích raději pracuji, abych na tohle nemusela myslet. Ani teď mi máma nevěří. Myslí si, že sem jdu dělat eskort. Ona mi ale nevěřila nikdy, ani když jsem byla malá…“

„Promiň, že jsem se zeptal.“

„Ne, to je dobrý. To mám ale právě na mysli. Teď žijeme tady. Můj doktor a jeho bohyně.“ Mrkne na mě. „O nic víc nejde. Tohle je náš týden.“

„Strašně jsem se těšil na tuhle chvíli.“

Našpulí koketně rtíky: „Na co ses nejvíce těšil?“

„Na to, až uvidím zblízka tvé oči, tvůj krátký nosík, tvé rty.“ Zvolna se k sobě na posteli přiblížíme. „Vůni tvých vlasů.“ Nakloníme se k sobě a lehce se políbíme. Jemně. Jako bychom oba byli mýdlové bubliny, co by jinak praskly. Přesto intenzivně vnímám, jak krásně chutná. „Na tohle.“

Luciana mě obdaří dalším krásným úsměvem.

Náhle se ozve hlasité kručení v břiše. Podíváme se na sebe a oba se rozesmějeme. Luciana si lehce zahanbeně schová tvář za vějíř vlasů. „Nerada bych tu chvilku kazila,“ řekne, „ale mám docela hlad. Myslíš, že už nám dají snídani?“

„Určitě,“ řeknu s úsměvem. „Na co bys měla chuť?“